



Arrest

nr. 62 546 van 31 mei 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 en 19 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FLACHET loco advocaat E. SCHOUTEN, en advocaat E. DELVAUX, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 29 juni 2009, verklaart er zich op 30 juni 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 15 februari 2011, verstuurd op dezelfde dag.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

"U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Saripul, in de gelijknamige provincie en het gelijknamige district. U bent van Oezbeekse afkomst. Nog voor de taliban in de jaren negentig de macht grepen in uw regio heeft uw vader 200.000 US dollar geleend van Hadji Paydakhan, met wie hij toen bevriend was. De taliban hebben dit geld echter gestolen van uw vader. Na de val van de taliban (eind 2001) ontstonden problemen tussen uw vader en Hadji Paydakhan, die zijn

geld teruggeiste. Op een niet nader bepaalde datum ergens begin 2007 (de winter van 1385/1386 volgens de Afghaanse kalender) heeft uw vader u naar het buitenland gestuurd, zagezegd om een betere opleiding te krijgen. U wist op dat moment niets van de problemen van uw vader. Enkele maanden later werd u in Italië tegengehouden en via Turkije teruggestuurd naar Kaboel. U reisde van Kaboel via Sheberghan terug naar Saripul. Korte tijd na uw aankomst bleek uw vader echter ernstige problemen te hebben en werd hij meegenomen door mannen van Hadji Paydakhan. Enkele dagen later werd hij terug thuis gebracht. Hij bleek zwaar te zijn mishandeld. Nadat u één van de zonen van Hadji Paydakhan was tegengekomen op de markt en door hem werd bedreigd, vroeg u uitleg aan uw moeder. Zij vertelde u dat uw vader problemen had met Hadji Paydakhan, omwille van het bedrag van 200.000 US dollar dat uw vader eerder van hem had geleend. Uiteindelijk bezweek uw vader aan zijn verwondingen. Ongeveer drie of vier maanden na de dood van uw vader kwam de zoon van Hadji Paydakhan naar uw huis. U werd meegenomen en bedreigd. U werd een week vastgehouden, maar uiteindelijk vrijgelaten, op voorwaarde dat u het geld zou terugbetalen. Toen u terug thuis kwam en uitlegde wat er was gebeurd, besloten uw oom en moeder dat u Afghanistan opnieuw diende te verlaten omdat u er niet langer veilig zou zijn. Toen u Afghanistan ontvluchtte is uw moeder naar Sheberghan (Jawzjan) verhuisd. Via diverse landen bent u in België aangekomen. Op 30 juni 2009 diende u een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw taskara voor en een brief van de ouderen in uw buurt, waarin uw problemen worden bevestigd."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- uit niets blijkt dat de vervolging die verzoeker zegt te vrezen of de bescherming die hij zegt te ontberen haar oorsprong vindt in verzoekers politieke overtuiging, zijn behoren tot een bepaalde sociale groep, zijn ras, zijn godsdienst of zijn nationaliteit;
- verzoeker kan zo goed als geen uitleg geven over de omstandigheden die aan de basis liggen van zijn vlucht uit Afghanistan, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig in het gedrang komt. Zo bleef verzoeker erg vaag over het bedrag dat zijn vader verschuldigd zou zijn, kon hij zich niet herinneren in welke maand, welk seizoen of welk jaar zijn vader werd ontvoerd, kon hij geen uitleg geven over de zoekacties van zijn oom en kon hij uiterst weinig toelichting geven over Hadji Paydakhan. Bovendien is het uiterst bedenkelijk dat verzoekers familie nog steeds gronden in Saripul zou bezitten, maar dat Hadji Paydakhan daar in het geheel niet van op de hoogte zou zijn en geen enkele poging zou hebben ondernomen om deze op te eisen, in ruil voor het geld dat hij nog van verzoekers vader te goed had;
- gelet op verzoekers verklaringen over zijn herkomst uit Afghanistan moet de veiligheidssituatie in het district Saripul worden beoordeeld. Aan de verhuis van verzoekers moeder kan immers weinig geloof worden gehecht, aangezien verzoekers problemen niet geloofwaardig zijn. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er voor burgers in het district Saripul op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft tegen de bestreden beslissing twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In zijn verzoekschrift van 17 maart 2011 vraagt verzoeker in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, voert verzoeker vooreerst aan dat de commissaris-generaal blijk geeft van kwade wil omdat hij gewacht heeft tot verzoeker meerderjarig werd om een weigeringsbeslissing te nemen. Mocht de commissaris-generaal het dossier behandeld hebben binnen de termijn waarin hij de dossiers meestal behandelt dan zou verzoeker nog minderjarig geweest zijn en dan zou hij bescherming gekregen hebben als minderjarige. Verzoeker voegt er nog aan toe dat een jonge Afghaan die zijn land ontvlucht is ook als hij meerderjarig is zeer kwetsbaar blijft. Verder

benadrukt verzoeker dat zijn asielrelaas geloofwaardig is en wijst hij erop dat de commissaris-generaal zijn nationaliteit en minderjarigheid niet betwist. Hij erkent dat hij op bepaalde vragen niet kan antwoorden maar stelt dat dit het gevolg is van zijn geschiedenis en zijn erg beperkte onderwijsgraad. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, voert verzoeker vooreerst aan dat geoordeeld moet worden of er een risico bestaat bij terugkeer naar het land van herkomst en niet bij terugkeer naar een bepaalde regio. In een onderverdeling in regio's is volgens verzoeker wettelijk niet voorzien. Verder stelt verzoeker dat iedereen ermee akkoord gaat dat het conflict elk jaar ernstiger wordt, dat er steeds meer burgerslachtoffers zijn en dat de situatie uiterst veranderlijk is. Verzoeker pleit dan ook voor een veralgemeende subsidiaire bescherming en wijst erop dat het Franse Ministerie van Buitenlandse Zaken op zijn website afraadt om naar eender welke Afghaanse regio te reizen.

In het verzoekschrift dat verzoeker op 19 maart 2011 heeft ingediend, vraagt hij opnieuw om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen of minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij voert vooreerst aan dat zijn ogenschijnlijk private conflict wel degelijk onder de toepassing van het Vluchtelingenverdrag valt omdat er in zijn land van herkomst door de oorlog geen efficiënt gerechtelijk apparaat bestaat. Bovendien bestaat er door de machtspositie van Hadji Paydakhan ook geen binnenlands vluchtalternatief. Verder stelt verzoeker dat hij vijftien was toen zijn vader hem naar het buitenland stuurde en dat hij alles over het conflict tussen zijn vader en Hadji Paydakhan van zijn moeder vernomen heeft.

Daarnaast voert verzoeker aan dat het rapport van Cedoca melding maakt van ernstige veiligheidsincidenten in het district Saripul, zodat duidelijk blijkt dat de stad en het district Saripul onveilig zijn en er een ernstig binnenlands conflict aan de gang is.

Tot slot voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal in zijn beleidsnota van februari 2010 erkent dat Afghaanse niet-begeleide minderjarigen tot een bijzonder kwetsbare groep behoren.

3.2. De Raad is vooreerst van mening dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt.

De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ernstig in het gedrang komt doordat verzoeker erg vaag bleef over het bedrag dat zijn vader verschuldigd zou zijn, hij zich niet kon herinneren in welke maand, welk seizoen of welk jaar zijn vader werd ontvoerd, hij geen uitleg kon geven over de zoekacties van zijn oom, hij uiterst weinig toelichting kon geven over Hadji Paydakhan en het uiterst bedenkelijk is dat verzoekers familie nog steeds gronden in Saripul zou bezitten, maar dat Hadji Paydakhan daar in het geheel niet van op de hoogte zou zijn en geen enkele poging zou hebben ondernomen om deze op te eisen, in ruil voor het geld dat hij nog van verzoekers vader te goed had.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij op bepaalde vragen niet kan antwoorden als gevolg van zijn geschiedenis en zijn erg beperkte onderwijsgraad. Hij verduidelijkt echter niet wat hij met zijn 'geschiedenis' bedoelt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker maar weinig onderwijs zou genoten hebben. Verzoeker verklaarde immers dat hij van de zesde tot de elfde klas naar school is gegaan en dat hij daarvoor thuis les kreeg van zijn moeder, die lerares is (gehoorverslag, 2). Verder wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal zijn nationaliteit en minderjarigheid niet betwist. Het feit dat verzoekers nationaliteit en leeftijd geloofwaardig worden bevonden, betekent echter niet dat de overige elementen van het asielrelaas geloofwaardig zijn. Ook verzoekers betoog dat hij maar vijftien was toen zijn vader hem naar het buitenland stuurde en hij alles over het conflict tussen zijn vader en Hadji Paydakhan van zijn moeder vernomen heeft, verklaart niet waarom hij zo vaag bleef over de redenen die aan de basis van zijn vlucht uit Afghanistan liggen. Verzoeker had immers uitgebreid de mogelijkheid om aan zijn oom of aan zijn moeder meer informatie te vragen over de problemen van zijn vader. Tussen de ontvoering van zijn vader en zijn eigen ontvoering verstreken immers ettelijke maanden. Bovendien verklaart deze uitleg niet waarom verzoeker niet kon verduidelijken in welke maand, welk seizoen of welk jaar zijn vader werd ontvoerd en waarom hij geen uitleg kon geven over de zoekacties van zijn oom. Dit zijn immers zaken die verzoeker persoonlijk meemaakte en die een grote indruk op hem moeten nagelaten hebben. Tot slot geeft verzoeker geen verklaring voor de vaststelling dat het uiterst bedenkelijk is dat verzoekers familie nog steeds gronden in Saripul zou bezitten, maar dat Hadji Paydakhan daar in het geheel niet van op de hoogte zou zijn en geen enkele poging zou hebben ondernomen om deze op te eisen, in ruil voor het geld dat hij nog van verzoekers vader te goed had.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan het asielrelaas.

Verder toont verzoeker niet aan dat minderjarigen in Afghanistan moeten vrezen voor vervolging of een risico lopen op ernstige schade, zodat de vraag of de commissaris-generaal gewacht heeft tot verzoeker meerderjarig werd om een weigeringsbeslissing te nemen en daardoor blijf geeft van kwade wil, verder niet dienstig is. Verzoeker verwijst weliswaar naar de beleidsnota van de commissaris-generaal van februari 2010, maar voegt deze niet aan zijn verzoekschrift toe.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Er bestaan evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 48/5, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat er geen behoefte aan bescherming is *“indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft”*. Een onderverdeling in regio's is dus wel degelijk geoorloofd om de nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker aanvoert dat iedereen ermee akkoord gaat dat het conflict elk jaar ernstiger wordt, dat er steeds meer burgerslachtoffers zijn en dat de situatie uiterst veranderlijk is, maar dat hij deze beweringen op geen enkele wijze staft. Verder verwijst verzoeker naar informatie op de website van het Franse Ministerie van Buitenlandse Zaken, maar voegt hij ook deze informatie niet aan zijn verzoekschrift toe. Het Cedoca-rapport vermeldt dat in maart 2010 in het district Saripul aanvallen werden uitgevoerd, dat in de stad Saripul een dorpsoudere onder vuur werd genomen, dat in het district communicatietorens en ANP *checkpoints* werden aangevallen en dat de stad met raketten bestookt werd. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in het district Saripul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 68504/IV en RvV 68421/IV worden samengevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER